

phen, kjendeligt, men dog at see af de tidligere Debatter, at det forholder sig saaledes. Men netop det, at denne Paragraph virkelig gaaer ud paa at forstaae saadanne Personer, som § 2 henviser til det borgerlige Ægteffab, hvis de hellere have Lust til et kirkeligt Ægteffab, Afgang til et saadant, netop dette gjør, som det er let at paapege, selve Paragraphen overflødigere, end jeg nogenstunde kunde paavise, medens jeg opfattede denne Paragraph saaledes, som jeg opfattede den forrige Gang, og derhos mere trykkende som en Tvangsbestemmelse og som et Nag, der lægges paa Folketjens Præster. Det gjør Paragraphen overflødig; thi, naar Loven i sin § 2 har aabnet Afgang for vedkommende Personer til paa een Maade at faae Ægteffab, saa er det dog virkelig ikke let at indsee, hvorfor denne § 8 skulde aabne dem Afgang til at faae det endnu paa en anden Maade. Der er imod hele dette Lovforslag undertiden gjort gjældende, at det var en betænkkelig Sag at aabne Afgang til 2 forskellige Maader at stifte Ægteffab paa blandt Landets Borgere. Men denne Betænkkeligbed kan jeg idetmindste godt komme ud over. Men jeg finder det rigtignok i høj Grad betænkkelig at aabne Afgang for en vis lille Klasse af Samsundet til, efter eget Indsald, at faae Ægteffab paa 2 forskellige Maader, enten ifølge § 2 ved det borgerlige Ægteffab, eller ifølge § 8 ved den kirkelige Vielse. Paragraphen er overflødig altsaa med Hensyn til disse Personer; thi, naar Loven skaffer dem Mulighed af Ægteffab paa een Maade, saa maae de, ligesom alle vi andre maae være det, være fornøiede med den, og finde den tilstrækkelig. Og den er overflødig med Hensyn til de Præster, Talen er om; thi, naar disse Præster, som man jo antager ikke med Grund kunne have Noget at indvende imod at foretage en saadan Vielse, eller, naar de idetmindste i visse Tilfælde ved Ægteffab imellem Betsjendere af forskellige Confessioner ikke kunne have Noget derimod, saa behøves aabenbart ikke en Paragraph, hvori der udtrykkelig siges, at de skulle kunne foretage den; men det vil da følge aldeles af sig selv, at, naar man henvender sig til dem, og de ikke vægre sig derved, og deres Samsund og Betsjendelse ikke have Noget derimod, saa fore-

tage de Vielsen, og da finder vedkommende Brudepar slet ingen Anledning til at beraabe sig paa eller gjøre Brug af § 2. Men, ligesom denne Paragraph altsaa af en dobbelt Grund maa anses for overflødig, — overflødig, fordi den skaffer 2 Maader at indgaae Ægteffab paa imellem Folk, der ligesaa godt som Andre kunne have nok af den ene; overflødig, fordi den skaffer en Bemyndigelse for Geistligheden til at foretage Vielsen i det Tilfælde, naar den og dens Betsjendelse ikke har Noget derimod, hvilket ikke behøvede udtrykkeligt at tilstedes, — saaledes er denne Paragraph fremdeles trykkende og lægger et Nag paa de anerkjendte Troessamsunds og navnlig Folketjens Præsters Skuldre. Thi netop, naar Paragraphen skal opfattes saaledes, som det imod mig af den høitærede Cultusminister gjordes gjældende, saa der ikke er Tale om at skaffe et allerede borgerlig stadfæstet Ægteffab den kirkelige Betsjendelse, men om at aabne Afgang uden borgerlig Stadfæstelse til strax at faae den kirkelige Vielse, netop da er det jo ganske isinesaldende, at der ikke kan være 2 Meninger om, at Brudens Præst og Brudgommens Præst, imellem hvilke Parret faaer Lov til at vælge, at de ere hver for sig og begge tilsammen forpligtede til, naar Valget falder paa dem, at foretage Vielsen. Er dette ikke Tilfældet, saa er Paragraphen idetmindste en af de besynderligste Sætninger, jeg nogenstunde er stødt paa. Den indlader sig altsaa, hvad en Lov sjelden gjør, den indlader sig paa visse Folks Ønsker, paa reen subjective Ønsker, medens den har skaffet en fuld Tilfredsstillelse for de objective Fordringer, sige Folk kunne have, ved det borgerlige Ægteffab i § 2. Den vil ikke lade sig nøie dermed, men den siger: „J ville muligen have Valget imellem denne og en anden Maade; nu, dette Ønske kan jeg ogsaa opfylde“. Og den opfylder det saa rigeligt, at, naar Manden vil have en Præst af sin Confession, saa henviser den ham til en Præst af hans Confession, og, hvis Konen vil have een af sin, saa henviser man til en Præst af den Confession, Konen var af. Men, medens dette skeer for dem, hvis Ønsker Loven i dette Dieblif giver sig Mine af at tage sig